

afferant ingressu in regnum cœlorum, multo magis manifestorum multitudo visorum, toto orbe tam inter pauperes quam inter divites regnantium.

Vers. 27. — **APUD HOMINES**, solis viribus facultateque hominum corruptorum, si humanæ tantum vel scientie vel facultatis rationibus agatur.

ARENAM, cujus celebris est laus ab omnipotentia.

Omnia potest Deus, et inter cœtera transferre camelum per foramen acis, et divitem adducere in regnum cœlorum. Nam quod ad camelum, facere possit, ut cameli corpore locum non occupante, substantia transferatur per foramen acis, cessantibus operationibus latitudinis et crassitie; quemadmodum in sacramento Eucharistia, fiet ut sub specie panis panis hœcæle Christi corpus contineatur, cessante omni quantitatis continue operatione. Quod verò ad divitem atinet, potens est et docere et monere et multis modis atque exemplis instruere divitem et alligere atque advocare ad veram astimationem cum divitiarum mundi dum regni cœlorum, id est, sic mutare divitis animum, ut, vel divitiarum causâ regi cœlorum abiciatur, vel ab amore fiduciaque omni abstractus, legitime divitis utatur, liberaliterque earum participes pauperes faciat, semper paratus relinquere, si quando id postulet Evangelii negotium seu ratio salutis æternæ, atque hæc ratione idoneum reddere ingressu in regnum cœlorum. Exponit itaque hoc fœco Salvator id quod obscurius durissime dixerat, impossibile esse divitem obtinere regnum cœlorum, et severitatem sententia suæ temperat, sic tamen ut homines in seipsis prostratos recumbere doceat in unam Dei gratiam. Docet homines ex se solis nihil facere aut afferre posse quo serventur; ceterum non humanâ infirmitate metiendam esse salutem, sed divinâ virtute, in qua spes homini restet. Quod igitur dixerat impossibile esse divitiis servari, intellexerat, optinis, artibus, scientiis, viribus solis humanis; sed quod si impossibile est, id possibile esse aut Dei potentia et gratia. Non quod Dei potentia divitem, obnoxium vitis fœco quæ divitum sunt propria, adducere queat in regnum cœlorum (nec enim potentia Dei, Dei justitie adversatur), nec quod id faciat Dei potentia absque cooperante divitis voluntate, divite ipso nihil agente, patiente duntaxat (*ita enim Deus*, ait Chrysostomus, *rem attribuit, quæ virtutis præ oculis magnitudinem ponat, ut voluntati quoque tuae*), sed quod Dei potentia divitis immuet voluntatem ac mentem, factique ut deserat ille vitia quæ prius diligebat, et contrariis studeat virtutibus à quibus antea abhorrebat. Quare ad implorandam Dei operam et gratiam; collocandamque in Deo fiduciam, divites his excitat Christus, ne desperabundi de assequendo regno cœlorum, tanquam de re proorsu impossibili, cogitationem omnem abiciant, certiores, quod homo, qui sine Deo nihil potest, in Deo se confortante possit omnia. Fallit igitur Calvinus, qui ex hoc loco refelli asserit axioma Catholicorum: *Quisquis dixerit legem observatam impossibilem, anathema*

sit: non enim absolutè dicendum est impossibile, quod, licet solis nature corrupte viribus fieri nequeat, fieri potest accedente auxilio Dei, credentibus ac petentibus per Christum mediatorum promisso paratoque. *Non impossibilem jubet Deus*, ait Augustinus, *libri de Natura et Gratia cap. 43, sed jubendo admonet, et facere quod possis, et petere quod non possis*, ab auxilio ut possis. Exigit ardua et majora lapsi hominis viribus, sed idem addit opem ut possis quod juberis. Ita fit ut quod dives non potest ex sese, intrare, inquam, in regnum cœlorum, id possit auxiliante Deo, qui nihil non potest. Ceterum utile est scire quam ardua sit in cœlum ascensus, tum ut conatus omnes suos hæc unusquisque intendat, tum ut sibi quilibet dilisus virtutem impleat de cœlo. Sed quaerit an non etiam impossibile sit pauperes suis ipsorum viribus absque Dei gratia intrare in regnum cœlorum? procul dubio sic se res habet; sed divitiarum peculiaribus obiectis virtutibus saltem impedimenta supra descripta, quosdam pauperibus non obiciuntur, propter quæ magis impossibile est divitem per seipsum salvari quam pauperem, et majori potentiorique Dei gratia ad operandum salutem suam opus est diviti quam pauperi. « Dominus », ait Victor Antiochenus in Marcum, ut ostendat diviti magno et divina gratia presidio opus esse, ut ad virtutis et fastigium aliquando perveniat, studium hoc peculiarare (Dei opus appellat). Impossibile itaque est divitem per se solum absque singulari Dei gratia servari: difficile est autem etiam cum Dei gratia (nullam enim Salvator hæc parte distinctionem dedit), tam quia minus capax est gratia Dei, quam quia validè oppugnetur in causâ salutis; utrumque, quia divitiis retinere visum est; ita ut, eadem gratia, ejusdem parique efficacitatis, suppetente diviti et pauperi, pauper sublimen beatitudinis gradum mereri queat, ubi dives vix mediocrem. Hæc itaque omnia eò tendunt, ut ad divitiarum contemptum suos Christus adducat.

Vers. 28. — **ATQ.** Interrogavit Jesum de præmio quod se collegasque maneret, ob consilium illud, quod dicebat lata conscientia majori ex parte præstitum; de salute suâ non fuerat in metum adducti discipuli sermonibus Jesu, eò quod manifestè nec essent divites nec esse desiderarent (nisi fortè etiam Judas), præmium tamen adolescenti promissum non perinde sibi ipsi promittere audebant, quod non omnes sua vendita distribuissent pauperibus, si non Nos, apostoli tui, alaceriter, et jubente, si non præstitimus, omnes certè quam proximè accessimus. Non vendidimus quidem nec distribuimus omnes pauperibus, sed.

Diximus saltem, deseruimus, relicta usibus pauperum uxorum, liberorum, fratrum, sororum, **OMNIA**, nostra, quidquid suppetebat nobis honorum, quidquid erat amicorum, uxores, parentes, fratres, sorores, amicos, domos, agros, pecunias, suppellectilem, et cœtera, denique quicquid etiam industria nostra lucrificere et acquirere potuissimus. Fuerat inter apostolos quidam divites, Matthæus in-

primis, et, quæ quorundam opinio est, Bartholomæus, qui sua etiam vendidisse et pauperibus dedisse poterant; ceteri si non sua omnia vendita dederant, certè reliquerant pauperibus, nec parum reliquerant, qui sua omnia reipsa reliquerant, plura relicturi si plura suppetissent (tametsi suum cuique maximum sit), affectu præterea reliquerant cogitationem et spem omnem terreni lucri, quæ nemini vel egentissimo exigua esse solet, ita ut non sit arguendus Petrus piscator præsumptionis si confidenter loquatur, *dimisimus omnia*.

SECURI SUTUS RE, facti sumus comites tui, inopis, hæc illic prædicandi Evangelii causâ oherant, et tecum hætenus permanentes, non sine offensâ mundi et molestiâ nostrâ, statimusque semper manere.

Vers. 29. — **RELIQUIT**, reliquerit. Non tantum qui vendiderit diviserique pauperibus, sed et qui deseruerit, etiamsi non secutus mo fuerit quomodò vos, etiamsi non omnia bona sua, quod vos, sed eorum aliquid duntaxat deseruerit, ut uxorem unam, fratrem unum, sororem unam, etc., nam et amici in bonis numerantur. Enumerat parentes et reliqua omnia, eo consilio, ut ostendat nihil esse tam charum, quod superare non debeat amor sui; nihil tam pretiosum, quod non superet merces ab ipso proposita.

PROPTER REGNUM DEI, quod à me prædicatur, aut justitiam ejus, propter regnum cœlorum propagandum ad assequendum, ne quid admittat adversus præscripta, aut ut vivat juxta præscripta doctrinæ meæ evangeliçæ, quæ producit regnum cœlorum.

Vers. 30. — **ET NON RECIPIT MULTO PLURA IN HOC TEMPORE; q. d.** Salvator: Non tantum non damno adicietur, ut potius ingenti lucri. Non sufficit Jesu suorum mentes sursum ad spem vitæ æternæ efferre, verum etiam presentibus eos solatis sustentat confirmatque ad ferendam crucem. Ceterum non est istud intelligendum quòd recuperabit dominium longè plurium domorum aut agrorum (nec enim mundi divitiarum promittit cultoribus suis Christus), nec quòd luxuriabit bonis alienis, sed quòd ad moderatum ac verum usum suppetent ipsi, præstò parataque erunt plurium hominum domus ac facultates; nam etiamsi mundus aliquis divitiarum tuus sit, nihil amplius inde tibi ipse accipis permissit ratio quam moderatum usum. Itaque ei qui unam domum Christi causâ reliquerit, præstò apertaque erunt centum aut plures domus si opus habeat, si opus sit urgente persecutione aut aliâ ex causâ mutare habitationem. Centum alii Christi cultores parati erunt ex preventibus agrorum suorum vitæ necessaria illi subministrare qui unum agrum reliquerit, ita ut non solum non caritius sit eo commodo quo ad vitam hanc sustentendam ex suâ domo aut suo ex agro opus habeat, verum etiam abundantius hoc illi suppetet. Similiter pro uno fratre relicto, plurimi erunt Christianos instar fratrum, fraterno ipsum amore prosequentes, et spiritali glutino suarvis adherentes: pro una sorore, plurimæ adolescentule castè diligent observabuntque ut fratrem: pro uno patre, senes plu-

rimi tanquam filium fovébunt; pro una matre, matrone plurimæ affectu materno necessitatibus illius prospicient; pro una uxore, centum aliorum uxores castè spiritu ipsi conjunctæ, paratæ erunt per se aliosque servare valetudini commoditatibus illius, non secus quam si forent uxores illius; denique pro filio aut filiâ una, innumeri reverentur eum ut patrem, et ab ejus doctrinâ sanâ consiliisque pendebunt, ex quibus majorem animus illius accepturus est voluptatem, quam acciperet ex germanis liberis: vehementiores enim dulcioresque sunt affectus spiritus quam natura, et vehementius amat quem conciliavit pietas quam quem adjuncti natiuitas. Non itaque amittit res suas qui propter Christum illas reliquit, sed potius apud Deum deponit, earumque cura liberatus, usum plenissimum certissimumque ex divina providentiâ toties experitur, quoties necessitas tempore postulat; quò respiciens Apostolus, de se qui unam tantum domum et unius provincie parvos agris dimiserat, et sui similibus, gloriarur: *Tanquam nihil habentes et omnia possidentes*, 2 Cor. 6, v. 10. Quòd si verò nonnquam sinat Christus inujusmodi extorrens inedia alligari aut etiam perire, tunc Christus ipse est eis instar omnium, qui externa corporis bona relicta internis animi bonis compensat (exemplo Apostolus est, Philip. 4, v. 12), *quæ comparatione et merito isti ita sunt*, quod ait Hieronymus, *ut si parvo numero centenarius comparetur*, quibus multo solidius hominis animus relictur, quam fructione quorumcumque corporaliùm quæ potuit reliquisse bonorum: corporaliùm, inquam, honorum dispendium spiritalium animi dotibus sarcitur, ita ut centuplo malis accepta quam relicta.

Vers. 31. — **CONSUMMANTUR**, perficiuntur, scilicet illic.

OMNIA. Multa hætenus impleta sunt; jam instat tempus quo relicta omnia, eaque præcipua, perficiantur, passio, mors, resurrectio, exaltatio.

DE FILIO HOMINIS, de Filio Dei facti misello hominione. De præpositionem supplet interpres Latinus, quemadmodum et Syrus; ceteroqui Græcè non additur, ita ut quidam jungant *Filia hominis*, non cum verbo, *scripta sunt*, sed cum verbo, *consummantur*, perperficiuntur. Significat hic inipimus Jesus, *prophetarum præsentia non alio fere, quam ad suæ dispensationis, quam pro nobis temporariè suscepserat, intendisse mysterium, adeo ut consummatio sit prophetiæ, suæ passionis et posterioris glorie celebrata perfectio*, ait V. Beda. Quod dum facit, dat intelligendum apostolis, nihil hic fortuitum fieri, sed omnia ceria et præordinata esse à Deo: quod quidem, vincende tentationis, consolandisque morbis animis, optimum fuit remedium.

Vers. 32. — **TRADETUR**, à principibus sacerdotum et scribis.

GENITIBUS, Romanis scilicet, Pilato præsidii et aule exercitulique ipsius; *tradent*, inquam, non ut militis eum eo agatur, sed ut morte omnium probosissima dirissimam, qualem ipsi inferre non facile poterant,

afficiat, morte, inquam, crucis. Eo prorsus ordine prædicit historiam passionis suæ, quo res gesta est.

ILLUETUR, à genibus.

FLAGELLABITUR, Gr., *contumeliâ afficitur*, quod non ad flagellationem tantum pertinet, sed et ad hoc quod arundine et colaphis cæsus est: quin et flagellationis nominatim meminit proximo versiculo. Quare etiam interpres Syrus utrumque dedit, *flagellabitur et contumeliis afficitur* (reddendum potius, *flagellabunt eum et contumeliis afficiet eum*, scil. gentes), mutato tamen verborum ordine.

VERS. 33. — OCCIDENT, CRUCE.

ET TERTIA, *et, pro sed*; subandi, postquam hæc ipsi contigerint. Acerba duraque hæc erunt; sed constantes estote, durate non amplius quam triduum unum, rerum scena mutabitur. Tristium omnium una sufficiens consolatio est resurrectio.

VERS. 34. — ET IPSI IPSI VERO DISCIPULI NIHIL NOREM INTELLEREBUNT, nec quod de contumeliis, nec quod de morte, nec quod de resurrectione dictum fuerat. Non quod verborum significationem non intellexerint, qua ut primum Petrus audierat, increpans Jesum dixerat: *Absit à te, Domine: non erit tibi hoc*, Math. 16, v. 22; sed non intellexerunt quomodo et quam ob causam, etc., ut Marc. 9, v. 32.

VERBUM ISTUD, negotium istud.

ABSCONDITUM, occultum, obscurum.

AB EIS. Redundat præpositio, ex phrasi Hebraicâ; vide sup. 9, v. 45.

ET NON. Pleonasmis iteratis, quam fuerint apostoli alieni à concipiendâ animo morte Christi, docetur.

VERS. 35. — CUM APPROPIQUAVERIT JERICHO. Matthæus et Marcus: *Egrediente eo à Jericho*; quam ob causam perique aliam esse putant historiam quam hic Lucas, aliam quam illic Matthæus et Marcus narrant. Sed cum id persuadere mihi nequeam, consideranti narrationum similitudinem, probabilis fit ea Richelii ad Matthæum conjectura, quâ dici posse docet, cæcum hunc juxta eam viam sedisse et clamasse quâ Jesus Jerichontem pergebat: cum autem illic præ turbæ strepitu, Jesuque dissimulante, non esset auditus, die altero viam similiter obseidisse in urbis egressu, et tunc demum à Jesu vocatum sanatumque fuisse. Verisimile est enim, ut sapè Christus, fidem hominum probare volens, eos aliquantisper distulit, eodem examine in hoc cæco fuisse usum. Itaque Lucas à vero principio exorsus, et occasione persequitur totam narrationem illuminati cæci, quasi continuo tempore gestam; quasi, ut cæcus, Jesu nondum ingresso Jerichontem, fuit obvisus, ita et sanatus fuisse, cum intermedium fuerit, id quod subjungit, Jesu in urbe hospitium. Anticipatione ergo usus, non servat rerum nestarum ordinem: alii autem duo evangeliste, nullâ factâ mentione principii, Jesu urbem ingrediente, solum tempus egressus Jesu ex urbe, quod proprius miraculo fuit, memorant.

CÆCUS QUIDAM, nomine Bartimeus, quod Marcus exprimit. Celebrioris enim illius sarationem Lucas cum Marco describere videtur.

VERS. 36. — ET CUM AUDIRET, Gr., *cum audisset autem*, ex strepitu pedum et murmure ac tumultu.

TURBAM, Syrus, *vocem turbæ*.

QUID HOC ESSET, quid sibi vellet in unum coacta tanta hominum turbæ. Curiosum est cæcorum genus, ut intelligant ex aliis quod videre ipsi non possunt.

VERS. 37. — DIXERUNT, Gr., *remittantur*, scilicet aliqui ex turbâ.

TRANSIRET, honoratus tam frequenti hominum comitatu.

VERS. 38. — ET CLAMAVIT MOX, vel saltem postmodum Jesu resumente iter. Si clamavit hic cæcus, Jesu appropinquante civitati, illud quod hic legimus, dicendum est tunc minimè exaudim fuisse, Jesu vel non audiente, vel dissimulante clamorem, postmodum autem Jesu egrediente civitate, hoc idem simili cum clamore repetentem, nec quidquam curam gentium increpationes, voti compotem factum. Si non clamavit intrante Jerichontem Jesu, intelligendum est, postquam intellexisset quis illæ iter faceret quam divinus propheta, quante virtutis vir, quam multis cæcis miserisque opem efficacibus miraculis attulisset, certior etiam factus esset ipsum proficisci Jerusalem, quod erat publicum; curasse ut postmodum ad oppositam civitatis portam sederet, quâ Jesu egrediendum erat, ut Jerusalem pergeret (nec enim, si forte expectatione frustraretur, minus questuosus medicus erat hæc via quam altera, præsertim cum tanta hominum frequentia pararet illæ iter cum Jesu); quò cum turbam adventantem audiret, suspicatum, quod res erat, comitatum esse Jesu; tunc demum acclamasse ipsi Jesu, et obistere conante turbâ ingemisse clamores, et cætera quæ sequuntur. Hic autem, verisimile est, alterum cæcum se ipsi junxisse socium: unde fit ut Matthæus narret duos cæcos sanatos fuisse.

VERS. 39. — QUI PRÆIBANT, qui ibant ante Jesum, habet Syrus: qui præcedebant Jesum è turbâ. Observa vigilantiam hujus, quòd simul atque audiverit adventantem turbam, sine morâ clamaverit, ne forte elaboraretur Jesus citius opinione; cumque non statim adesset Jesus, septis validè clamaverit.

UT TACERET, ne clamore suo importuno turbaret iter Jesu. Existimabat turbæ elemosynam illum potere à Jesu; indignum autem iudicabat fatua sapientia, virum tantum iter facientem sibi mendici causâ, aut ejus vexari clamore, quæ glorie ipsius obesset rem ipsi esse cum homine sordido. Aut certè quia vident Jesum non statim ad ejus clamorem respondere, suspicantur hoc illi esse molestum, cum ipse potius dissimularet, quò magis esset perspicua cæcorum fides et ardor. Fieri etiam possit in turbâ fuisse qui offenderentur ipsum vocari Davidis filium, id est, Christum.

MAGIS CLAMABAT, objurgatus. Non solum nihil remittebat de contentione suâ, verum etiam duplicatâ sanctâ improbitate clamorem, tum ut monstraret se nolle cedere increpationibus hujusmodi, tum ut supra turbæ strepitum à Jesu exaudiret. Exemplum fidei fiduciaque invictæ, ardentis desiderii, constan-

tiæ fidei, tentationibus minimè succumbentis: quin etsi sciret se apud plerosque odiosè loqui, quibus minimè gratus erat honor Jesu, metum superavit ardor desiderii, ut vocem liberè nihilominus extolleret. Utile est pro divino cultu et salute propriâ pudorem deponere. Hic constans ac fortis animus, quò magis veretur, cò alius provehitur. Quanto igitur plures obices opponit Satan, etiam per eos qui Christi nomen profiterentur (turbæ enim hæc ut discipula Jesum sequebatur), tantò constantius nobis in eo quod cœperimus bono pergendum est.

VERS. 40. — STANS. Substitit, dum non procul abesset à cæco, non offensus, sed delectatus clamore quem fides eliciebat: sciebat enim non stipem eum petere, sed visum. Ubi satis spectatus esset omnibus ipsius ardor, quia sequi non poterat, minusque assequi, progredientem, restitit ipse, nihil aspernatus miserum homuncionem.

VERS. 41. — Quid. Non ignorans quid aut ille peteret aut ipse facturus esset interrogat, sed ut ipso malum confesso suum, et desiderium fideique in Jesum interpretato, elucescat turbæ miraculum proximum, nec ostentabundè videatur Jesus visum reddidisse, aut reddidisse jactare, ei qui nil nisi stipem petisset: nam et solent nonnunquam mendici cæcitatem fingere stipis causâ, quò plus accipiant.

DOMINE. Syrus, *Mari, Domine mi*. VIDEM, visum recipiam.

CAPUT XIX.

1. Et ingressus perambulabat Jericho.
2. Et ecce vir nomine Zachæus: et hic princeps erat publicanorum, et ipse dives:
3. Et quærebat videre Jesum, quis esset, et non poterat præ turbâ, quia staturâ pusillus erat.
4. Et præcurrrens ascendit in arborem sycomoræ ut videret eum; quia inde erat transiturus.
5. Et cum venisset ad locum, suspiciens Jesus, vidit illum, et dixit ad eum: Zachæe, festinans descende, quia hodiè in domo tuâ oportet me manere.
6. Et festinans, descendit, et excepit illum gaudens.
7. Et cum viderent omnes, murmurabant, dicentes quòd hominem peccatorem divertisset.
8. Stans autem Zachæus, dixit ad Dominum: Ecce dimidium bonorum meorum, Domine, do pauperibus; et si quid aliquid defraudavi, reddo quadruplum.
9. At Jesus ad eum: Quia hodiè salus domui huic facta est, cò quòd et ipse filius sit Abrahe.
10. Venit enim Filius hominis querere et salvum facere quod perierat.
11. Hæc illis audientibus, adjiciens dixit parabolan, cò quòd esset propè Jerusalem: et quia existimarent quòd confestim regnum Dei manifestaretur.
12. Dixit ergo: Homo quidam nobilis abiit in regionem longinquam accipere sibi regnum, et reverti.
15. Vocatis autem decem servis suis, dedit eis

VERS. 42. — RESPICE, vide. Eodem repetito verbo, Salvator magnificè concedit visum, quò cæcus petiverat. Simile Math. 8, v. 5. Secundum Matthæum teigit oculos, secundum Lucam jussit sermone, Marcus neutrum narrat: utrumque fecisse intelligendus est Jesus. Reliqua hujus versiculi jam tractata sunt.

VERS. 43. — VIDIT, visum recepit. VOX, oculis lumine cassis, statim lux effecta est: erat enim veri illius luminis verbum.

ILLUM, in hoc itinere.

MAGNIFICANS, glorificans, laudans, lætus gratias agens ob receptum Jesu operâ visum, eum, quò duce, expeditè jam pergebat itaque faciebat cum aliis, quod prius excitate retentus minimè poterat.

DEUM. Non fidem suam quam commendaverat Jesus, sed Deum, à cufus gratiâ, imperante Jesu, tantum beneficium profectum agnovit, quò beneficium hujusmodi inestimabile, nature vires exsuperans, per Jesum Filium David in ipsum contulerat.

UT VIDIT miraculum istud, cæcatis solo contactu ac sermone prolifigat.

DEDIT LAUDEM DEO, laudavit similiter Deum, à quo Christum vel certè prophetam hujusmodi accepisset, tantâ prædium potestate: per quem sibi totique genti suæ, similia beneficia aliaque majora, divina promissis pollicebatur. Pertinet hoc inter cætera ad probandum miraculi certitudinem.

CHAPITRE XIX.

1. Jésus étant entré dans Jéricho, passait par la ville.
2. Et il y avait un homme nommé Zachée, chef des publicains, et fort riche.
3. Qui ayant envie de voir Jésus pour le connaître, en était empêché par la foule, parce qu'il était fort petit.
4. C'est pourquoi il courut devant, et monta sur un sycamore pour le voir, car il devait passer par là.
5. Jésus, étant venu en cet endroit, leva les yeux en haut, et l'ayant vu, il lui dit: Zachée, hâtez-vous de descendre, car c'est chez vous qu'il faut que je loge aujourd'hui.
6. Zachée descendit aussitôt, et le reçut avec joie.
7. Tout le monde voyant cela, en murmurait, disant que Jésus était allé loger chez un pécheur.
8. Mais Zachée se tenait devant le Seigneur, lui dit: Seigneur, je vais donner la moitié de mon bien aux pauvres; et si j'ai fait tort à quelqu'un en quoi que ce soit, je lui en rendrai quatre fois autant.
9. Sur quoi Jésus dit: Cette maison a reçu aujourd'hui le salut, parce que celui-ci est aussi enfant d'Abraham.
10. Car le Fils de l'homme est venu pour chercher et pour sauver ce qui était perdu.
11. Comme ils étaient attentifs à ces paroles, il ajouta encore cette parabole, sur ce qu'il était près de Jérusalem, et qu'ils s'imaginaient que le règne de Dieu paraîtrait bientôt.
12. Il dit donc: Il y avait un homme de grande naissance, qui s'en allait dans un pays fort éloigné, pour y prendre possession d'un royaume, et revenir ensuite.
15. Et appelant dix de ses serviteurs, il leur donna